

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 38

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 ianuarie 1998

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 291 din 1 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.....	2-3	Decizia nr. 297 din 1 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	9
Decizia nr. 632 din 9 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.....	3-4	Decizia nr. 301 din 1 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 76/1992 privind măsuri pentru rambursarea creditelor rezultate din acțiunea de compensare, regimul plăților agenților economici, prevenirea incapacității de plată și a blocajului financiar, republicată	10-11
★		Decizia nr. 341 din 12 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. e), art. 7, art. 7 lit. e), art. 10, art. 11, art. 12, art. 13 alin. 1-6, art. 13 alineatul ultim, art. 16 alin. 2, art. 19 și ale art. 21 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României	11-14
Decizia nr. 292 din 1 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	4-5	Decizia nr. 343 din 29 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, aprobată și modificată prin Legea nr. 130/1992	14-16
Decizia nr. 294 din 1 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ și ale art. 330 ² din Codul de procedură civilă.....	5-6		
Decizia nr. 295 din 1 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	6-7		
Decizia nr. 296 din 1 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 310, art. 330 ¹ și ale art. 330 ² din Codul de procedură civilă.....	7-8		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 291*)**

din 1 iulie 1997

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 112/1995
pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Lucian Stângu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Florentina Geangu — magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile Legii nr. 112/1995, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 martie 1997, Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.

Invocând neconstituționalitatea Legii nr. 112/1995 în ansamblul ei, petentul Teleki Samoil consideră că această lege contravine art. 1, art. 11 și art. 20 din Constituția României.

Referirea la art. 1 din Constituție are în vedere alin. (3) al acestui text, argumentarea depășind însă aspectele juridice și conținând considerente personale ale autorului excepției, uneori cu conotații politice. Se apreciază că Legea nr. 112/1995 nu respectă drepturile și libertățile cetățenilor, demnitatea omului și dreptatea, „fiind neconstituțională și prin modul în care a fost votată și de către cine”.

Autorul excepției reclamă ca nefiind în acord cu prevederile constituționale dispozițiile Decretului nr. 223/1974, potrivit cărora la plecarea definitivă din țară a fost obligat să vândă statului casa de locuit; această casă, dobândită de stat în mod abuziv, ar urma să fie vândută, potrivit Legii nr. 112/1995, unei terțe persoane.

Dat fiind că, astfel cum motivează autorul excepției, din art. 11 coroborat cu art. 20 din Constituție rezultă că statul are obligația să îndeplinească întocmai obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte, Legea nr. 112/1995 încalcă nu numai Constituția, ci și Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Dacă România este un stat democratic, așa cum prevede art. 1 alin. (3) din Constituție, atunci Legea nr. 112/1995, susține autorul excepției de neconstituționalitate, este anticonstituțională, antistatală și antieuropeană.

În fine, în cadrul demonstrației ce sprijină motivele excepției, se solicită Curții Constituționale să se pronunțe dacă Decizia nr. 409/1989 a fostului Consiliu Popular Râmnicu Vâlcea reprezintă un just titlu în sensul Legii nr. 112/1995.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 din Legea nr. 47/1992, Judecătoria Râmnicu Vâlcea apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al prevederilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost sesizată în privința Legii nr. 112/1995.

Cât privește corespondența Legii nr. 112/1995 cu prevederile art. 1, art. 11 și art. 20 din Constituție — ultimele două articole presupunând corelații cu acte internaționale privind drepturile omului —, se constată că menționarea art. 1 alin. (3) din Constituție în raport cu prevederile Legii nr. 112/1995 nu este concludentă; trecerea în proprietatea statului a bunurilor ce fac obiectul Legii nr. 112/1995 a avut loc în temeiul unor reglementări legale adoptate sub imperiul altui regim constituțional, iar prin Legea nr. 112/1995, stabilindu-se posibilitatea vânzării unor locuințe către cei care le ocupă în calitate de chiriași, nu se face altceva decât să se consacre o formă în care statul, în calitate de proprietar, statornicește regimul juridic al bunurilor ce-i aparțin.

Problemele constituționalității unor prevederi ale Legii nr. 112/1995 — printre care cele înfățișate mai sus, precum și chestiunile legate de incidența dreptului internațional în această materie — au fost examinate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995.

Referitor la obiecțiile de neconstituționalitate a textelor din Legea nr. 112/1995, care ar înfrânge prevederile art. 20 din Constituție (și, prin ipoteză, și pe cele ale art. 11, invocat de autorul excepției de neconstituționalitate), în decizia Curții Constituționale menționată s-a arătat că „efectele unor asemenea reglementări internaționale asupra legislației interne și a aplicării acesteia, pentru perioada anterioară Constituției în vigoare, nu pot fi, așadar, decât acelea care puteau exista în momentul în care s-au produs”.

Față de împrejurarea că o serie de argumente aduse de autorul excepției de neconstituționalitate au în vedere reglementarea dată prin Decretul nr. 223/1974, se constată că o examinare a constituționalității acestuia nu este în prezent posibilă, dat fiind că această reglementare este expres abrogată prin Decretul-lege nr. 9 din 31 decembrie 1989 al Consiliului Frontului Salvării Naționale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 31 decembrie

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 632 din 9 decembrie 1997, publicată la pag. 3.

1989. În practica jurisdicțională a Curții s-a decis în mod constant că nu pot face obiectul controlului de constituționalitate decât legile și ordonanțele în vigoare. În acest sens sunt deciziile nr. 15/1993, nr. 46/1993, nr. 31/1994 și nr. 13/1996, publicate în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 96/1993, nr. 283/1993, nr. 177/1994 și nr. 110/1996.

Nu este posibilă nici examinarea chestiunilor ridicate de autorul excepției referitor la efectele deciziei unui fost consiliu popular, întrucât, nefiind vorba de probleme de constituționalitate, soluționarea problemelor ridicate este de competența instanțelor judecătorești.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 112/1995, invocată de Teleki Samoil în Dosarul nr. 1.369/1997 al Judecătoriai Râmnicu Vâlcea.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 632

din 9 decembrie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 112/1995
pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Teleki Samoil împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 291 din 1 iulie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 decembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 9 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Râmnicu Vâlcea, prin Încheierea din 27 martie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 112/1995, ridicată de Teleki Samoil.

Prin Decizia nr. 291 din 1 iulie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată. Pentru a pronunța această soluție s-a reținut că trecerea în proprietatea statului a bunurilor ce fac obiectul Legii nr. 112/1995 a avut loc în temeiul unor reglementări legale adoptate sub imperiul altui regim constituțional, iar prin Legea nr. 112/1995 nu se face altceva decât să se consacre o formă în care statul, în calitatea sa de proprietar, statornicește regimul juridic al bunurilor ce-i aparțin. Problemele constituționalității unor prevederi ale Legii nr. 112/1995 au fost examinate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, Teleki Samoil, care critică faptul că Legea nr. 112/1995 a fost considerată constituțională, evocând situația familiei sale persecutate în regimul comunist, precum și condițiile în care imobilul în cauză a fost trecut în proprietatea statului.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, întrucât asupra constituționalității

Legii nr. 112/1995 Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care sunt obligatorii potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile Legii nr. 112/1995, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Teleki Samoil împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 291 din 1 iulie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 9 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 292*)

din 1 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 14 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.969/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Petrescu Radu și Igiroșianu Irina.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 1 alin. (3), art. 15, art. 41 alin. (1) și ale art. 49 din Constituție, întrucât permit Parchetului General să atace cu recurs în anulare oricând o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă. Astfel, prin aceasta sunt încălcate drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și dreptul de proprietate, iar promovarea oricând a recursului în anulare „pune în grav pericol stabilitatea raporturilor juridice“. Se mai susține, de asemenea, că recursul în anulare, așa cum a fost reglementat, creează o discriminare inadmisibilă, subordonând persoana fizică sau juridică Parchetului General, reprezentând astfel o instituție care, în loc să asigure pe cetățean împotriva unor abuzuri ale judecătorilor, îl lasă la discreția Parchetului.

*) Definitivă prin nerecurare.

Exprimându-și opinia, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Cu privire la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Petrescu Radu și Igiroșianu Irina în Dosarul nr. 2.969/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 294*)

din 1 iulie 1997

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330²
din Codul de procedură civilă**

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Maria Bratu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 14 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.980/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția

Este de observat că din textul actual au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate. Astfel, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către Ministerul Public, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod. Motivele de neconstituționalitate invocate nu mai pot fi reținute. Rezultă din cele arătate că, în urma modificării textului de lege atacat, excepția este în prezent lipsită de obiect, urmând a fi respinsă ca vădit nefondată.

de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, invocată de Moraru Georgeta.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 16, 128 și 130 alin. (1) din Constituție, întrucât, prin dispozițiile atacate, se instituie numai în favoarea Ministerului Public o cale de atac fără termen, procurorul fiind parte în procesul civil.

Exprimându-și opinia, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

*) Definitivă prin nerecurare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330² din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care, pe de o parte, s-a constatat că prevederile art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură

civilă este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

De asemenea, urmează să fie respinsă ca vădit nefondată și excepția privind dispozițiile art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

Cu privire la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări.

Este de observat că din textul actual au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate. Astfel, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către Ministerul Public, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânării definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 2 din același cod. Motivele de neconstituționalitate invocate nu mai pot fi reținute. Rezultă din cele arătate că, în urma modificării textului de lege atacat, excepția este în prezent lipsită de obiect, urmând a fi respinsă ca vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, invocată de Moraru Georgeta în Dosarul nr. 2.980/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 295*)

din 1 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 25 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.560/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Gheuca Dina.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 15, 16, 128 și 129 din

*) Definitivă prin nerecurare.

Constituție, întrucât „intervenția unei autorități de stat în procesul părților reprezintă o încălcare a principiului constituțional care garantează egalitatea părților“, iar un recurs în anulare promovat oricând „duce la înlăturarea cu ușurință a puterii lucrului judecat, creând nesiguranță pe plan social și juridic“.

Exprimându-și opinia, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Gheuca Dina în Dosarul nr. 3.560/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 296*)

din 1 iulie 1997

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 310, art. 330¹ și ale art. 330²
din Codul de procedură civilă**

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

care s-a constatat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale și, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții, urmează ca excepția să fie respinsă ca vădit nefondată.

Cu privire la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări.

Este de observat că din textul actual au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate. Astfel, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către Ministerul Public, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod. Motivele de neconstituționalitate invocate nu mai pot fi reținute. Rezultă din cele arătate că, în urma modificării textului de lege atacat, excepția este în prezent lipsită de obiect, urmând a fi respinsă ca vădit nefondată.

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 14 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.998/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 310, art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, invocată de Simulescu Ana, Simulescu Dan Cătălin și Ionescu Adelina Monica Mihaela.

*) Definitivă prin nerecurare.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 41 alin. (1), art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, precum și „principiului constituțional al stabilității raporturilor juridice“.

Exprimându-și opinia, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330² din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a constatat că prevederile art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 310, art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, invocată de Simulescu Ana, Simulescu Dan Cătălin și Ionescu Adelina Monica Mihaela, în Dosarul nr. 3.998/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

De asemenea, urmează să fie respinsă ca vădit nefondată și excepția privind dispozițiile art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că, prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări.

Este de observat că din textul actual au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate. Astfel, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către Ministerul Public, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod. Motivele de neconstituționalitate invocate nu mai pot fi reținute. Rezultă din cele arătate că, în urma modificării textului de lege atacat, excepția este în prezent lipsită de obiect, urmând a fi respinsă ca vădit nefondată.

Cât privește constituționalitatea art. 310 din Codul de procedură civilă, este de reținut că, prin Decizia nr. 35 din 25 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 6 mai 1997, Curtea a constatat că nu contravine prevederilor constituționale, acest text nefiind relevant în cauză, deoarece nu se poate justifica un interes legitim în susținerea neconstituționalității art. 310 din Codul de procedură civilă.

În consecință, urmează ca și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 310 din Codul de procedură civilă să fie respinsă ca vădit nefondată.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 297*)

din 1 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴
din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Maria Bratu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 14 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 608/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de Dumitrescu Aurica Antița Elvira și Bampa Dan Mircea.

În motivarea excepției se arată că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 15 și art. 128 din Constituție cu susținerea că „instituirea unei căi de atac în favoarea Ministerului Public, fără termen, pentru motive ce puteau fi exercitate prin alte căi de atac cu termen, constituie o inegalitate, deoarece aceste dispoziții ale Codului de procedură civilă devin mai îngăduitoare pentru una din părți care, chiar și în ipoteza că nu și-a exercitat în termen căile de atac, poate să o facă oricând, spre deosebire de celelalte părți, pentru care hotărârea capătă autoritate de lucru judecat”.

Exprimându-și opinia, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul raportor, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din

4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a constatat că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

De asemenea, urmează să fie respinsă ca vădit nefondată și excepția privind dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. (2), ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări.

Este de observat că din textul actual au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate. Astfel, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către Ministerul Public, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod. Motivele de neconstituționalitate invocate nu mai pot fi reținute. Rezultă din cele arătate că, în urma modificării textului de lege atacat, excepția este în prezent lipsită de obiect, urmând a fi respinsă ca vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de Dumitrescu Aurica Antița Elvira și Bampa Dan Mircea în Dosarul nr. 608/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

*) Definitivă prin nerecurare.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 301*)

din 1 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 76/1992 privind măsuri pentru rambursarea creditelor rezultate din acțiunea de compensare, regimul plăților agenților economici, prevenirea incapacității de plată și a blocajului financiar, republicată

Florin Bucur Vasilescu — președinte
Lucian Stângu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Maria Bratu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 mai 1997, pronunțată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 52/1997 al acestei instanțe, Curtea Constituțională a fost sesizată, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 76/1992, republicată, invocată de apelanta-pârâtă Asociația de locatari nr. 129 Oradea.

Prin excepția invocată se susține că dispozițiile art. 7, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 76/1992, republicată, contravin prevederilor art. 134 alin. (1) și (2) și ale art. 125 din Constituție, cu motivația că, potrivit art. 134 alin. (1) din Constituție, economia României este o economie de piață, iar potrivit alin. (2) lit. e) și lit. f) din același articol, statul trebuie să asigure libertatea comerțului și crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, or, potrivit legii sus-menționate, „statul asigură contracte economice-cadru, așa cum s-a mai întâmplat prin Legea nr. 3/1988“.

În motivarea excepției se mai susține că aceste dispoziții contravin și prevederilor art. 125 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești“, or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 76/1992, orice creditor poate să constate incapacitatea de plată a debitorului, ceea ce constituie o încălcare a textului constituțional menționat.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere celor două camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția invocată este nefondată, întrucât din examinarea conținutului acestor dispoziții nu rezultă că ele ar contraveni Constituției.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, controlul legitimității constituționale se exercită numai asupra legilor și ordonanțelor în vigoare, deoarece numai acestea, fiind aplicabile, ar putea veni în conflict cu ordinea normativă instituită de Constituție.

În speță, Legea nr. 76/1992, republicată, a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 22 aprilie 1997.

Controlul de constituționalitate a unei legi nu poate privi decât un act normativ în vigoare, intervenția Curții Constituționale în aprecierea constituționalității unor norme juridice abrogate fiind incompatibilă nu numai cu scopul și funcționalitatea contenciosului constituțional, dar și cu principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 15 din Constituție. Curtea Constituțională s-a pronunțat constant în acest sens, cum ar fi, spre exemplu, prin Decizia nr. 14 din 10 martie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 18 mai 1993, Decizia nr. 46 din 10 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 7 decembrie 1993 sau prin Decizia nr. 57 din 31 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 24 august 1995.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 76/1992, republicată, urmează să fie respinsă ca vădit nefondată.

*) Definitivă prin nerecurare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 76/1992, republicată, invocată de Asociația de locatari nr. 129 Oradea în Dosarul nr. 52/1997 al Curții de Apel Oradea. Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare. Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur VasilescuMagistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 341

din 12 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. e), art. 7, art. 7 lit. e), art. 10, art. 11, art. 12, art. 13 alin. 1—6, art. 13 alineatul ultim, art. 16 alin. 2, art. 19 și ale art. 21 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României

Costică Bulai	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. e), art. 7, art. 7 lit. e), art. 10, art. 11, art. 12, art. 13 alin. 1—6, art. 13 alineatul ultim, art. 16 alin. 2, art. 19 și ale art. 21 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, ridicată de inculpatul Bucur Constantin în Dosarul nr. 591/1996, aflat pe rolul Tribunalului Militar Teritorial București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11 septembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și a părților, fiind consemnate în încheierea din acea dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea la data de 12 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Tribunalul Militar Teritorial București, prin Încheierea din 21 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 591/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. e), art. 7 în întregul său și, în special, ale lit. e), art. 10, art. 11, art. 12, art. 13, art. 16 alin. 2, art. 19 și ale art. 21 din Legea nr. 51/1991, invocată de inculpatul Bucur Constantin.

Din încheierea de sesizare, ca și din actele anexate la aceasta, rezultă că Parchetul General de pe lângă Curtea

Supremă de Justiție — Secția Parchetelor Militare a dispus trimiterea în judecată a inculpatului Bucur Constantin, căpitan în rezervă, pentru faptele de a fi cules și transmis, în afara cadrului legal, informații cu caracter secret și de a fi divulgat și folosit, în afara cadrului legal, date și informații privind viața particulară, onoarea sau reputația unor persoane, date și informații cunoscute incidental în cadrul obținerii datelor privind siguranța națională, și de a fi sustras un număr de 32 de casete audio din unitatea militară, fapte prevăzute și pedepsite de art. 19 alin. 1, de art. 21 alin. 2 din Legea nr. 51/1991 și de art. 208 alin. 1 din Codul penal.

În fața Tribunalului Militar Teritorial București, inculpatul Bucur Constantin a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale mai jos menționate, în esență, pentru următoarele motive:

— prin Legea nr. 51/1991 nu se definește noțiunea de secret în întregul său conținut. În acest sens, se invocă reglementarea cuprinsă în art. 10, care precizează că activitatea de informații pentru realizarea siguranței naționale este secretă, și pe cea cuprinsă în art. 11, care prevede că întreaga activitate de acest gen este secretă, fără însă să enumere actele, materialele și operațiunile secrete; pentru a incrimina o activitate, aceste elemente trebuie prevăzute într-un „text specific“. Este necesar deci să se reglementeze prin lege sau hotărâre a Guvernului „exact ce constituie secret“. Fără o asemenea reglementare „se transferă prerogativele legislative unor instituții neabilitate de Constituție“. În ceea ce-l privește pe autorul excepției, elementele materiale purtătoare de informații secrete sunt determinate numai printr-un ordin al directorului Serviciului Român de Informații, ceea ce contravine dispozițiilor art. 123 alin. (2) din Constituție, care prevăd că „judecătorii sunt independenți și se supun numai legii“. Or, în speță, judecătorii sunt ținuți să aprecieze asupra unor aspecte

hotărâtoare privind caracterul penal al faptelor reținute în sarcina inculpatului, cuprinse într-un ordin administrativ, act juridic cu forță de reglementare minoră. Pe lângă această reglementare lacunară, legea utilizează termeni diferiți pentru noțiunea de secret (dispozițiile art. 3 lit. e), art. 11, art. 12 și ale art. 19 din Legea nr. 51/1991);

— dispozițiile art. 13 din Legea nr. 51/1991, care permit interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice, contravin prevederilor art. 28 din Constituție care garantează inviolabilitatea secretului acestora;

— dispozițiile art. 7 în întregul său și, în special, cele cuprinse în art. 7 lit. e), care reglementează atribuțiile Consiliului Suprem de Apărare a Țării, sunt neconstituționale, pentru că stabilesc atribuții ce exced celor fixate prin prevederile art. 117 alin. (2) și ale art. 118 din Constituție, este încălcat principiul separației puterilor în stat, „încalcând prerogativele Parlamentului și ale Guvernului, așa cum rezultă ele din art. 58, art. 107 și art. 114 din legea fundamentală“;

— sunt, de asemenea, neconstituționale și prevederile art. 11 din aceeași lege, pentru că instanțele judecătorești nu sunt enumerate printre instituțiile cărora le pot fi comunicate informații din domeniul siguranței naționale;

— dispozițiile art. 13 alineatul ultim, care privesc dreptul cetățeanului lezată de a se adresa cu plângere procurorului ierarhic superior celui care a emis mandatul, sunt neconstituționale, în raport cu dispozițiile art. 47 alin. (4) din Constituție, întrucât nu prevăd obligația și termenele în care trebuie să se răspundă la plângere;

— prevederile art. 16 alin. 2 din Legea nr. 51/1991 sunt anacronice și lacunare, pentru că interdicția interceptării abuzive a convorbirilor telefonice nu este urmată de o dispoziție care să prevadă sancțiuni;

— prevederile art. 21 din Legea nr. 51/1991 sunt neconstituționale comparativ cu dispozițiile art. 26 din Constituție. Incriminarea din lege asigură doar aparent viața intimă a persoanelor, câtă vreme nu condiționează răspunderea penală de plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Prevăzând urmărirea din oficiu, legea „mărește exponențial atentatul la viața intimă, forțând partea vătămată să se lase ocrotită“ chiar împotriva voinței sale.

Față de excepția ridicată, așa cum rezultă din încheiere, partea civilă — Serviciul Român de Informații — și reprezentantul Ministerului Public și-au exprimat atât oral, cât și în scris, punctele de vedere, care sunt asemănătoare, și anume:

— în legătură cu noțiunea de secret de stat, se afirmă că aceasta este definită prin Legea nr. 23 din 17 decembrie 1971 privind apărarea secretului de stat în Republica Socialistă România și prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 19 din 14 ianuarie 1972 privind unele măsuri în legătură cu apărarea secretului de stat, modificată prin Hotărârea Guvernului nr. 814/1991. Aceste acte normative sunt în vigoare, nu contravin, prin conținutul lor, prevederilor Constituției și prevăd informațiile, datele și documentele care constituie secret de stat. Aceeași noțiune este reglementată și prin art. 45 din Legea nr. 14 din 24 februarie 1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații;

— cu privire la al doilea aspect de neconstituționalitate, se susține că nu există discrepanță între dispozițiile art. 28 din Constituție și prevederile art. 13 din Legea nr. 51/1991, întrucât, potrivit art. 49 din legea fundamentală, exercițiul

unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns prin lege, între altele, și pentru apărarea siguranței naționale;

— referitor la cel de-al treilea aspect de neconstituționalitate, se arată că, față de prevederile art. 118 din Constituție, apare justificat să fie prevăzute atribuțiile specifice ale Consiliului Suprem de Apărare a Țării în Legea siguranței naționale a României;

— nu constituie aspect de neconstituționalitate faptul că instanțele de judecată nu sunt incluse, potrivit art. 11 din Legea nr. 51/1991, între instituțiile cărora li se pot comunica informații din domeniul siguranței naționale, pentru că instanța judecătorească sesizată ia cunoștință de toate datele, informațiile și documentele din domeniul siguranței naționale, aflate la dosar, iar pe de altă parte, ea are dreptul și îndatorirea de a administra probe în procesul penal, fără a distinge între caracterul secret sau nesecret al acestora;

— cu privire la critica adusă art. 13 alineatul ultim din Legea nr. 51/1991, se precizează că nici aceste dispoziții nu prezintă aspecte de neconstituționalitate, deoarece organele competente, sesizate cu plângere, fac verificări prin efectuarea actelor premergătoare necesare începerii urmăririi penale în temeiul normelor din Codul de procedură penală. Se susține, în continuare, că dispoziția legală în discuție nu este dintre cele de care depinde judecarea cauzei;

— de asemenea, dispozițiile art. 16 alin. 2 din aceeași lege nu sunt neconstituționale, întrucât în cuprinsul art. 20 din lege sunt prevăzute sancțiuni pentru interceptarea abuzivă a convorbirilor telefonice;

— se susține, în continuare, că și critica ce vizează neconstituționalitatea prevederilor art. 21 din Legea nr. 51/1991 este neîntemeiată, întrucât textul criticat dă expresie prevederii art. 26 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia „Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată“. Nu se poate considera ca neconstituțională dispoziția care obligă autoritatea publică să intervină din oficiu în apărarea valorilor sociale menționate, cu atât mai mult cu cât dispoziția legală atacată este în concordanță cu pactele și cu tratatele internaționale în materie.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, încheierea prin care a fost sesizată Curtea Constituțională a fost trimisă fiecărei Camere a Parlamentului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere primit de la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului se arată că prevederile Legii nr. 51/1991 sunt constituționale și, ca atare, excepția de neconstituționalitate ridicată în fața instanței este nefondată. Se precizează că aplicarea corectă a legilor țării ține de situația de fapt și numai instanța judecătorească poate hotărî, în funcție de probele administrate.

În punctul de vedere primit de la Guvern se arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile Legii nr. 51/1991 nu contravin dispozițiilor Constituției. Se observă, totodată, că autorul excepției nu a formulat nici un argument în susținerea acesteia. De asemenea, se observă că, potrivit Legii nr. 47/1992, în fața instanțelor judecătorești nu se poate invoca neconstituționalitatea unei legi în întregime, iar, dacă se ivesc astfel de cazuri, inițiatorul excepției trebuie să indice, pentru fiecare dispoziție atacată, prevederea constituțională încălcată.

Camera Deputaților nu a trimis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul judecătorului-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra excepției, deoarece, deși Legea nr. 51/1991 a fost adoptată înainte de intrarea în vigoare a Constituției, pe baza dispozițiilor sale s-au născut raporturi juridice după intrarea în vigoare a acesteia.

Reținând că fondul cauzei îl formează răspunderea penală pentru săvârșirea infracțiunilor de culegere, transmitere, divulgare și folosire de informații în afara cadrului legal, precum și a infracțiunii de furt, din examinarea dosarului se constată că, prin excepția de neconstituționalitate invocată, sunt atacate și dispozițiile legale de care nu depinde soluționarea cauzei. Potrivit prevederilor art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate privind dispoziții legale fără legătură cu cauza este inadmisibilă.

Curtea Constituțională constată că nu sunt incidente în cauză:

— dispozițiile art. 7 și, în special, ale art. 7 lit. e) din Legea nr. 51/1991, care reglementează atribuțiile Consiliului Suprem de Apărare a Țării în domeniul siguranței naționale;

— dispozițiile art. 11 din Legea nr. 51/1991, prin care se prevăd instituțiile cărora li se pot comunica informații din domeniul siguranței naționale;

— dispozițiile art. 13 alin. 1—6 din Legea nr. 51/1991, care reglementează autorizarea desfășurării unor activități în scopul culegerii de informații în cazurile ce constituie amenințări la adresa siguranței naționale a României;

— dispozițiile art. 13 alineatul ultim din aceeași lege, referitoare la posibilitatea oricărui cetățean de a se adresa cu plângere procurorului anume desemnat, ierarhic superior celui care a emis mandatul, pentru orice vătămare adusă prin activitățile ce fac obiectul mandatului;

— dispozițiile art. 16 alin. 2 din Legea nr. 51/1991, care, în ipoteza II, reglementează răspunderea juridică a celor vinovați, între altele, de obținerea și trimiterea informațiilor în afara cadrului legal.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 și ale art. 16 alin. 2 din Legea nr. 51/1991, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă și pentru motivul că autorul excepției nu a indicat nici o prevedere constituțională care ar fi încălcată prin dispozițiile atacate. Astfel, așa cum prevede art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sunt neconstituționale numai prevederile legale care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției. De asemenea, conform art. 12 alin. (2) din aceeași lege, sesizările adresate Curții trebuie motivate, iar potrivit art. 144 lit. c) din legea fundamentală și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să se pronunțe numai în limitele sesizării. Prin urmare, neindicarea de către autorul excepției a normelor constituționale în raport cu care consideră că sunt neconstituționale dispozițiile legale atacate constituie, de asemenea, un motiv de respingere, întrucât excepția ridicată nu constituie, în sensul constituțional al termenului, o excepție de neconstituționalitate. Dacă instanța de

contencios constituțional s-ar socoti competentă să se pronunțe asupra unei asemenea excepții, ea s-ar substitui părții în ceea ce privește invocarea motivului de neconstituționalitate ridicat, exercitând astfel din oficiu controlul de constituționalitate, ceea ce este inadmisibil.

Privitor la critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 3 lit. e), art. 10, art. 11, art. 12 și ale art. 19 din Legea nr. 51/1991, în sensul că noțiunea de secret este utilizată fără să fie legal definită, ceea ce în opinia autorului excepției contravine prevederilor art. 123 alin. (2) din Constituție, se constată că noțiunea în discuție este definită prin lege specială. Aceasta este Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, care reglementează secretul de stat prin dispozițiile alin. 1 și 2 ale art. 45, având următorul cuprins:

„Documentele interne de orice fel ale Serviciului Român de Informații au caracter de secret de stat, se păstrează în arhiva sa proprie și nu pot fi consultate decât cu aprobarea directorului, în condițiile legii.

Documentele, datele și informațiile Serviciului Român de Informații pot deveni publice numai după trecerea unei perioade de 40 de ani de la arhivare.“

Este incontestabil că în sfera de activitate a Serviciului Român de Informații este aplicabilă prevederea din legea specială, întrucât autorul excepției avea calitatea de ofițer al menționatei instituții, în momentul săvârșirii faptelor pentru care este tras la răspundere penală.

De altfel, autorul excepției nu a pus în discuție legitimitatea constituțională a acestor dispoziții.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 51/1991, care incriminează divulgarea sau folosirea în afara cadrului legal, de către salariații serviciilor de informații, a informațiilor cunoscute incidental în cadrul obținerii datelor necesare siguranței naționale, privind viața particulară, onoarea sau reputația persoanelor, se constată că este neîntemeiată.

Autorul excepției consideră că dispoziția atacată ar trebui să condiționeze pornirea acțiunii pentru tragerea la răspundere penală a celor vinovați de săvârșirea infracțiunii, de plângerea prealabilă a persoanei vătămate, întrucât, potrivit opiniei sale, fapta incriminată este o infracțiune contra persoanei. În lipsa unei astfel de prevederi, acțiunea penală se declanșează din oficiu. Astfel fiind, textul legal atacat nu numai că nu ocrotește dreptul la o viață intimă, dar, mai mult, el permite imixtiunea autorităților publice în viața personală a cetățenilor, ceea ce contravine prevederilor art. 26 din Constituție, care prevăd, pe de o parte, obligația autorităților publice să respecte și să ocrotească viața intimă, familială și privată, iar pe de altă parte, dreptul persoanei fizice să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile acestora, ordinea publică sau bunele moravuri.

Dacă s-ar considera că fapta penală prevăzută în art. 21 este o infracțiune contra persoanei, trebuie arătat că în art. 13 alineatul ultim din lege acțiunea penală se pornește la plângerea prealabilă a celui vătămat, astfel încât nici în această ipoteză textul legal atacat nu ar contraveni Constituției.

Curtea constată însă că dispozițiile art. 21 din Legea nr. 51/1991 urmăresc apărarea secretului de stat, valoare socială menită să concure la realizarea siguranței naționale, chiar dacă incidental este ocrotit și dreptul persoanei la respect pentru viața sa privată și de familie, la domiciliu și corespondență.

Valoarea socială ocrotită fiind de interes public major care, potrivit prevederilor art. 130 din Constituție, reprezintă pentru siguranța națională, este incontestabil că acțiunea interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, penală pornește din oficiu, la cererea Ministerului Public, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, al art. 2, al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. e), art. 7, art. 7 lit. e), art. 10, art. 11, art. 12, art. 13 alin. 1—6, art. 13 alineatul ultim, art. 16 alin. 2, art. 19 și ale art. 21 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, ridicată de inculpatul Bucur Constantin în Dosarul nr. 591/1996 al Tribunalului Militar Teritorial București.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 12 septembrie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 29 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, aprobată și modificată prin Legea nr. 130/1992

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, aprobată și modificată prin Legea nr. 130/1992, invocată de Societatea Comercială „Național” — S.R.L. Botoșani, în Dosarul nr. 356/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 septembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 18 septembrie 1997 și apoi la data de 29 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 356/1996, Curtea Supremă de Justiție — Secția

de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, invocată de Societatea Comercială „Național” — S.R.L. Botoșani.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, prin care societățile comerciale cu capital parțial sau majoritar de stat au beneficiat și beneficiază de reduceri de impozite și taxe aferente actelor juridice translativ de proprietate imobiliară, care nu sunt opozabile și agenților economici cu capital integral privat, sunt în vădită discordanță cu dispozițiile art. 53 alin. (2) și ale art. 41 alin. (2) din Constituție.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au sollicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, motivele invocate de Societatea Comercială „Național” — S.R.L. Botoșani fiind neîntemeiate, în esență, pentru următoarele argumente: conform art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 17 august 1992, aprobată prin Legea nr. 130/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 12 decembrie 1995, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 2/1996 și prin Ordonanța Guvernului nr. 21/1996, „în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată se cuprind operațiunile cu plată, precum și cele asimilate acestora, efectuate de o manieră independentă de către persoanele fizice sau

juridice, privind transferul proprietății imobiliare între agenții economici, precum și între aceștia și instituții publice sau persoane fizice“.

Potrivit pct. 2.1. lit. g) din cap. II al Normelor pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.178 din 13 noiembrie 1996, pentru ca operațiunile privind transferul proprietății bunurilor sau prestările de servicii efectuate cu plată, precum și cele asimilate acestora să intre în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, trebuie ca acestea să rezulte dintr-o activitate economică, având drept scop obținerea de profit, desfășurată de persoane juridice, cum sunt: liber-profesioniștii autorizați, precum și persoanele fizice și asociațiile familiale autorizate să desfășoare activități economice pe baza liberei inițiative.

În sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată nu sunt cuprinse operațiunile efectuate de unitățile care nu au calitatea de agent economic și al căror venit este destinat autofinanțării.

Impozitarea sau scutirea de taxa pe valoarea adăugată este în funcție de calitatea agentului, și anume, agent economic înregistrat la organul fiscal competent ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată sau persoană fizică ori juridică neînregistrată la organul fiscal competent ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată.

În raport cu cele de mai sus, art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 respectă prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție privind garantarea dreptului de proprietate, cât și pe cele referitoare la contribuțiile financiare, așa cum sunt statuate de art. 53 alin. (2) din Constituție.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, în punctul său de vedere, consideră că textul art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată este constituțional și, ca atare, critica este nefondată. Aplicarea corectă a legii ține de situația de fapt și numai instanța judecătorească poate hotărî în funcție de probatoriile administrate.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

Societatea Comercială „Național” — S.R.L. Botoșani, prin „Note de concluzii”, apreciază că „la data intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 3/1992, în contextul legislativ preexistent, marcat deja de o fiscalitate împovărată, noul impozit (T.V.A.), aplicabil numai agenților economici privați, contravine normelor juridice și principiilor prevăzute de Constituția României [art. 53 alin. (2) și art. 41 alin. (2)]“.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Senatului și ale Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise ale autoarei excepției, precum și dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția invocată cu privire la art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, aprobată și modificată prin Legea nr. 130/1992, fiind legal sesizată.

Pe fond, art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 prevede că în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată se cuprind operațiunile cu plată, precum și cele asimilate acestora, potrivit ordonanței, efectuate de o manieră independentă de către persoane fizice sau juridice, privind transferul proprietății bunurilor imobiliare între

agenții economici, precum și între aceștia și instituții publice sau persoane fizice.

Acest text al ordonanței nu a fost modificat, deși, prin Legea nr. 130/1992, Legea nr. 32/1993, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1993, Ordonanța Guvernului nr. 6/1994, Ordonanța Guvernului nr. 33/1994, Legea nr. 33/1994, Legea nr. 123/1994, Ordonanța Guvernului nr. 9/1995, Ordonanța Guvernului nr. 22/1995, Ordonanța Guvernului nr. 2/1996 și prin Ordonanța Guvernului nr. 21/1996, alte prevederi privind taxa pe valoarea adăugată au fost înlocuite succesiv.

Raportând prevederile art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 la dispozițiile art. 53 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale, și la cele ale art. 41 alin. (2) din legea fundamentală, conform cărora proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, nu se constată vreun temei de neconstituționalitate.

Jurisprudența Curții Constituționale în domeniul fiscalității este, potrivit Deciziei nr. 25 din 5 mai 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 11 mai 1993, în sensul că îndatorirea proprietarului de a-și îndeplini sarcinile fiscale este în concordanță cu obligația constituțională a fiecărui cetățean de a contribui, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice, potrivit art. 53 alin. (1) din Constituție.

De asemenea, Curtea a statuat prin deciziile nr. 41 din 11 aprilie 1996 și nr. 135 din 5 noiembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 13 aprilie 1996 și nr. 345 din 17 decembrie 1996, că principiul egalității implică un tratament juridic diferit la situații diferite cât privește exercitarea efectivă a drepturilor recunoscute și garantate de Constituție. La fel, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 140 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 4 decembrie 1996, tratamentul juridic diferit pentru situații diferite este admisibil și justificat tocmai de cerința ca egalitatea în fața legii să nu atragă privilegii sau discriminări.

În consecință, între textul art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 și cel al art. 53 alin. (2) și al art. 41 alin. (2) din Constituție nu se poate constata o „vădită discordanță”, așa cum susține autoarea excepției.

De altfel, având în vedere și dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/1996, precum și pe cele ale Ordonanței Guvernului nr. 21/1996, ambele privind completarea și modificarea unor reglementări referitoare la taxa pe valoarea adăugată, se constată că această taxă este reglementată ca impozit indirect, care se stabilește asupra operațiunilor privind transferul proprietății bunurilor, precum și a celor privind prestările de servicii. Taxa pe valoarea adăugată se plătește, potrivit art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, numai de către agenții economici și de acele persoane fizice sau juridice care exercită activități economice de transfer al proprietății bunurilor imobiliare, cu scopul obținerii de profituri. De la această taxă, potrivit art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 34/1997 privind completarea și modificarea unor reglementări referitoare la taxa pe valoarea adăugată, sunt exceptate veniturile realizate de acele persoane care nu au calitatea de agent economic și al căror venit este destinat autofinanțării și acei agenți economici care realizează din activități economice venituri de până la 50 milioane lei anual.

Potrivit art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, așa cum a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 21/1996,

taxa pe valoarea adăugată datorată bugetului de stat se plătește de către:

— agenții economici înregistrați la organele fiscale competente ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată, pentru livrările de bunuri mobile, transferul proprietății bunurilor imobiliare și prestările de servicii supuse taxei pe valoarea adăugată în cotele prevăzute la art. 17 lit. A și B din ordonanță;

— titularii operațiunilor de import de bunuri, direct, prin comisionari în vamă sau terțe persoane juridice care acționează în numele și din ordinul titularului operațiunii de import;

— persoanele fizice, pentru bunurile introduse în țară potrivit regulamentului vamal aplicabil acestora;

— persoanele juridice sau fizice cu sediul sau cu domiciliul stabil în România, pentru bunurile din import închiriate, inclusiv pe bază de contracte de leasing, precum și pentru serviciile efectuate de prestatori cu sediul sau cu domiciliul în străinătate, referitoare la cesiuni și concesiuni ale dreptului de autor, de brevete de mărci de fabrică și de comerț sau alte drepturi similare; prestații de publicitate; prestațiile consultanților, inginerilor, birourilor de studii, avocaților,

experților contabili și alte prestații similare; prelucrare de date și furnizare de informații; operațiuni bancare, financiare, de asigurare și de reasigurare; punerea la dispoziție de personal.

În situația în care persoana care realizează operațiuni impozabile nu are sediul sau domiciliul stabil în România, aceasta este obligată să desemneze un reprezentant fiscal domiciliat în România, care se angajează să îndeplinească obligațiile ce-i revin conform prevederilor ordonanței.

Prin urmare, textul de lege criticat obligă la plata taxei pe valoarea adăugată pe toți agenții economici care realizează venituri din transferul proprietății bunurilor imobiliare, în mod echitabil, fără discriminare, asigurând o așezare justă a sarcinilor fiscale, în acord cu dispozițiile art. 53 alin. (2) și art. 41 alin. (2) din Constituție.

Facilitățile la care se referă autoarea excepției de neconstituționalitate privesc persoane care nu au calitatea de agenți economici și al căror venit este destinat autofinanțării și situațiile determinate de necesitatea de protecție a persoanelor dezavantajate sau cu venituri mici, ceea ce este în concordanță cu principiul de protecție socială înscris în art. 43 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, aprobată și modificată prin Legea nr. 130/1992, invocată de Societatea Comercială „Național” — S.R.L. Botoșani în Dosarul nr. 356/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 29 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Valer-Vasile Bică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.